

тити ся одній тільки школі, але скоро пізнала вас, — ддя вас і тільки ддя вас зміняю свою постанову...

І саме тоді коли Наконечний мав знов приїхати, щоб обговорити речення весіля — зачав ся в селі бойкот. В передодень післала Латачкова в село слугу, щоб принесли зо дві молоденькі курки й масла й яблук і ще там чогось. По добрій годині вернула слуга без нічого.

— Ніхто піде нічо не хоче дати. Кажуть що панци зле вчать, а пані хотілиб все за дурно. Кажуть, аби пані йшли собі по то все до пшехліра... Або я знаю, що вони хотять? Так казали у селі тай я так кажу.

— Хто таке казав? Дурне говориш тай тільки. Засиділа ся в селі тай тепер верзеш, що ніхто піде не хоче нич продати! Марш мені ще раз у горішний кут, бо на сто чертів тебе нажену, йолуне одини!

Пішла слуга і знов з нічим вернула.

Поміркувала Латачкова хвильку тай каже до дєньок:

То — все через того диявола пона? Ой не дарую я йому свого. За дурно не дадуть, то дадуть за гроші. Нема вже що робити, треба й заплатити. — Одягла ся й сама біжить у село.

Оббігла в перед тих, що ще нічо їм не винна — та всюди відповідь одна: нема. Тоді кинула ся вже й до тих, яким була винна.

— Добре, я продам вам і дві курки — каже Олексиха — та ще вперед заплатіть за давні курятка.

— Кумцю, заплачу! Я й тому прийшла, кільки вам дати?

Взяла Олексиха гроші тай каже, що тепер курок на продаж у нїї вже цілком нема.

— А діточки ваші усі здоровенькі? Усі дужі? — питає солодко Латачкова, але нїї й на то не зловил Олексиху — у неї відповідь одна: нема. Побігла тоді Латачкова до Матія, а там нарубок рубас дрова.

— Вам курочок треба? Таких біленьких — еще молоденьких?